Rajnai Eleonóra

Utazó teknős kalandjai

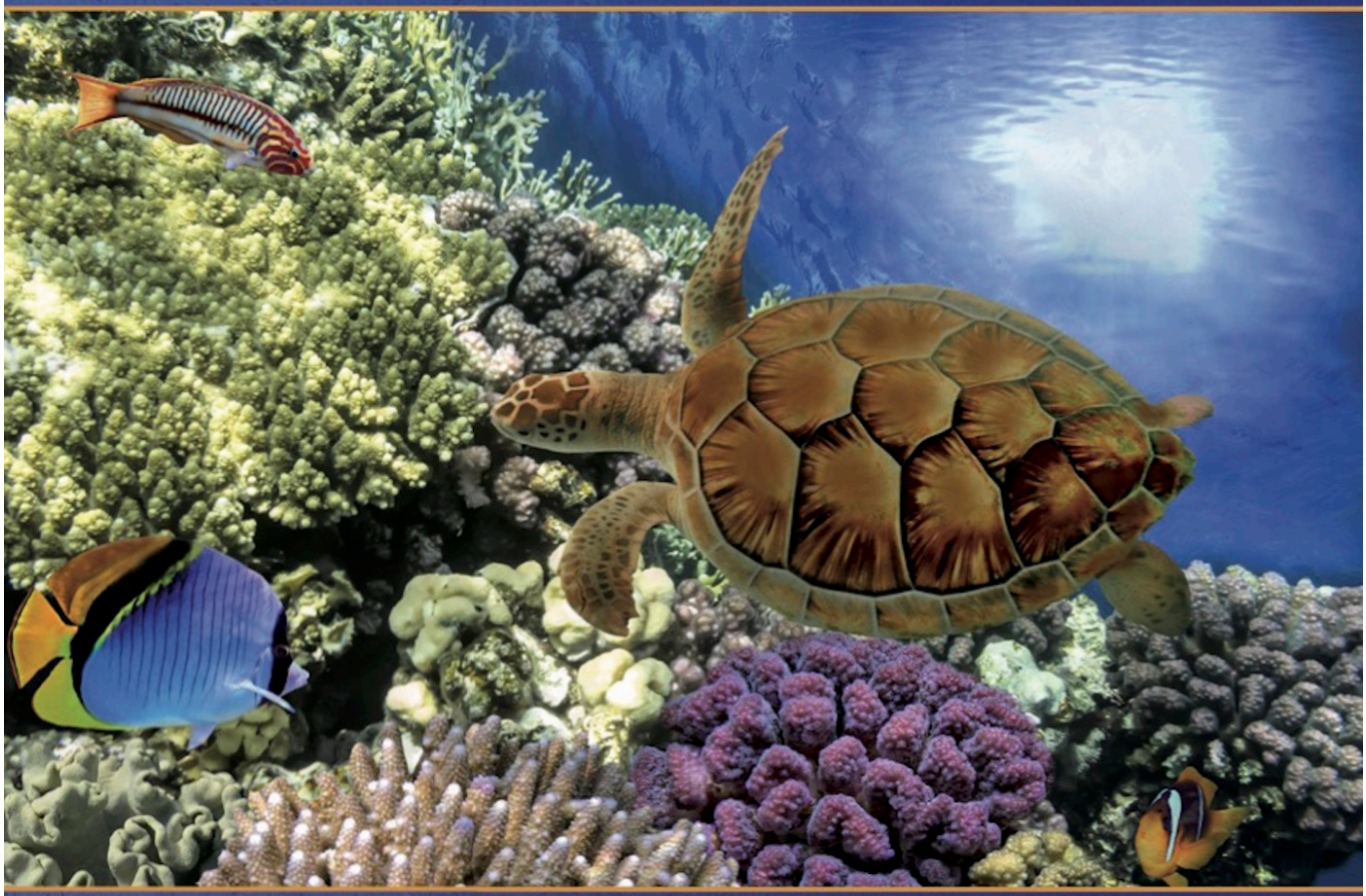

TENGERI ÉLMÉNYEK

Publio

Utazó teknős kalandjai

Tengeri élmények

Rajnai Elenonóra

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Szegény teknősöket csak vitte, vitte a víz, nem tudtak egymásról, nem látták egymást, szinte olyan volt az egész, mint az égszakadás-földindulás. Megtapasztalták már korábban az évek során az égszakadást, akkor is nagyon rosszul esett a váratlan égi áldás, ami úgy ömlött az égből, villámlás, dörgés kíséretében, hogy szinte halálra rémültek. Olyan esetben lementek a tó aljára meghúzódni. Mennyivel könnyebb volt az, hisz együtt lehettek, összebújva vészelték át akkor a nagy égi katasztrófát. Most viszont békésen, pihenve, alva napozgattak kedvükre a jól felmelegedett nagyobb köveken, homokos parton, elmélázva arról, hogy milyen jó dolog is ott természetes nyugalomban gondoktól mentesen pihengetni.

Néha beugráltak a kellemes hőfokú kis tóba megmártózni, felfrissíteni magukat. Aztán újra egymás hátára mászva feljebb és egyre feljebb juthassanak az éltető, jóságos nap felé, aki részükre biztosította ezt a csuda jó meleget. Mert minél magasabbra jutottak, annál közelebb kerültek hozzá, annál jobban melegített.A legfelül levő teknősnek volt a kiváltképp jó, mivel nem volt takarásban, őt érte a leginkább a tűző nap.

A régi élete ehhez képest elég egysíkú volt. Élte a tavi teknősök hétköznapjait, a többi teknőshöz hasonlóan. A víz ahol élt addig, sekély volt, jól látszott a meder alja, tehát pontosan látni lehetett benne az életéhez és a többi teknős létfenntartásához szükséges élelmet, ami kisebb halakat, bogarakat, csúszó -mászó, lebegő alakzatú vízi élőlényeket jelentett. Akkor volt csak esetleg kisebb gond, ha napokig, hetekig nagy volt a meleg és emiatt a tó kisebb lett, a benne levő élelemkészlettel együtt. De valahogy mindig időben jött az eső, megoldotta ezt a problémát. Amúgy is a tó alja elég iszapos volt, mint egy éléskamraként is üzemelt. Ha már nem találtak a vízben ennivalót, az iszap biztos rejtett részükre valami kis élőlényt, amivel ha jól nem is laktak, de arra elég volt, hogy éhen ne haljanak.

Nyáridőben a parton sütkéreztek, mert az olyan nagyon jó dolog, amikor egymás hátára lehet mászni, hogy ezáltal egyre közelebb lehessen jutni az éltető napfényhez. Ismerték mindannyian egymást, hiszen valamilyen szinten mind rokonok voltak. Nem tudták idejét sem annak, hogy mióta éltek így itt egymás mellett és egymással, mint ahogy talán azt sem tudhatták, hogy egyáltalán ki és hogy rokon, de ezt nem is kutatták. Hosszú láncolata lehetett a rokonságuknak, mivel már rengeteg idő eltelt azóta, hogy valamelyik ősük itt telepedett meg, ezt a helyet megtalálva, hogy megbízható, veszélyektől mentes nyugodt környezetet alakíthassanak ki maguknak.

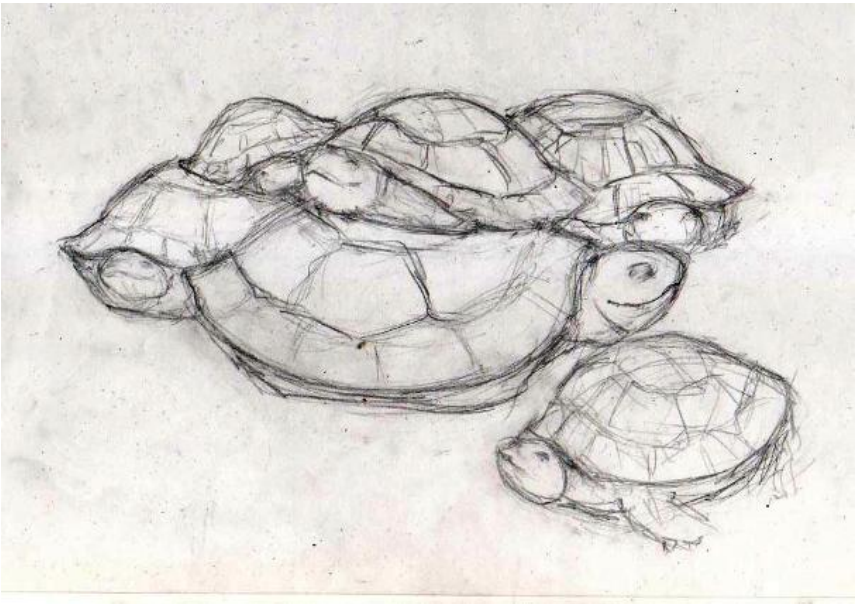

Ebben a tóban nem éltek nagy halak, ami persze köszönhető volt a teknősöknek is, mert ugye valamit kellett enniük és a kisebb halakat még könnyebb volt elkapni. Járt ide néhány horgász is, nem értették sokszor, hogy miért nem sikerül a hadművelet, amit szegény halak ellen követnének el. Arra nem gondoltak, hogy a természet rendje gondoskodott itt ebben a tóban arról, hogy ne tudjanak megnőni a halak. Amit a horgászok néha kifogtak, az kis miniatűr sneci volt esetleg, amire úgy reagáltak, hogy méreggel visszadobták a tóba, a teknősök nem kis örömére.

Nyugodt életük volt, nem zavarta meg őket senki. Milyen jó is, hogy a természet gondoskodott az ő védelmükről, a kemény páncélnak köszönhetően. Télen velük együtt fagyott be a kis tó, akkor aludták a jól megérdemelt téli álmukat, hogy aztán a melengető napsugár tavasszal újult erővel kicsalogassa őket a partra, egy kis napozásra. Így éltek ők együtt nyugalomban, békességben, míg ezen a nyári napon meglepődni sem volt idejük.

A gondtalan napozásuk kellős közepén jött a nagy sodrás, ami nagyon hideg is volt és robajszerűen hatott, félelemmel töltötte el őket. Megkapaszkodni nem tudtak semmibe, hiába járt a lábuk, hogy valahol hátha talajt érnek, de a víz itt nagyon mélynek bizonyult. Nézte szegény teknősünk a partot, hogy hol is lehetne ebből az óriásnak tűnő vízből végre nyugalmat találnia, de nem látszott száraz hely, amennyire ijedtében betudta határolni.

Hol a víz tetején bukdácsolt, sodródott, aztán meg a víz alá került, ami nem lett volna baj, mert hát végül is ők vízi életmódot folytattak, nem jelentett volna gondot. De ez a nagy sodrás, a kis nyugodt tóhoz képest nagyon veszélyesnek és nagyon hidegnek, kilátástalannak, véget nem érőnek éreztetett.

Tekintetével keresett volna valami ismerős helyet, ismerős vagy rokon teknőst vagy csak legalább valami pici apró valamit, ami emlékezteti arra a világra, ahol eddig élt.

Ki tudja mennyi idő telhetett el így, Hiába nyitotta tágra a szemeit, nem látott mást, csak tiszta vizet, ami kékebbnek és átlátszóbbnak tűnt, de ez nem nyugtatta meg. Ő a régi sokszor kissé zavaros, szürkés vizű tavat szerette volna látni. Mert az tényleg az utóbbi időben nem volt tisztának mondható, az okát nem tudta ő sem, de az tény, hogy voltak olyan időszakok amikor szinte fuldokoltak benne a teknős társaival. Olyankor gyakran mentek ki a partra, nagyokat szippantani a friss levegőből.

Azt hallotta a többiektől, hogy valamilyen szennyező anyagok kerültek olyankor be a vízbe, amit felelőtlen emberek beleöntöttek vagy gyárakból beleengedtek.

Gondolták is olyankor, hogy buták ezek az emberek talán, hisz még ők teknősök is tudták, hogy ha szennyező a víz, akkor a halak is abban élnek és magukba szívják a sok mérget. Ha kifogják őket, akkor azt eszik majd meg vagyis mérgezik magukat. Mivel a halak nem tudtak kimenni egy kis levegőzésre sem, hiába érezték a szennyezett vizet. Annyit tudtak tenni szegények, hogy fel-feljöttek gyakrabban a víz tetejére fuldokolva, hogy levegőhöz jussanak.

Olyankor csak egy kiadósabb eső hozott egy kis oxigént, amitől már kibírható lett a víz minősége. Legalább ők teknősként olyankor a parton eltöltöttek órákat is és úgy mentek vissza a vízbe egy kicsit szenvedni. Most ahhoz képest érezte, hogy sokkal jobb ez a víz, ami felé sodorta az ár, tele volt éltető oxigénnel. Egész frissítően hatott volna, ha már szegény nem azt érzi, hogy a lábai zsibbadnak. Gyenge volt és fáradt.

A víz pedig csak vitte tovább, idejét sem tudta már mióta. Meg is éhezett ebbe a nagy ijedtségbe, kilátástalanságba, bizonytalanságba vívott harcával. Ezért elkezdett körbe nézegetni, hogy milyen ehető lehetőség kínálkozik részére. Furcsa, ismeretlen élőlényeket látott úszkálni maga előtt. Eddig még nem látott hasonlót sem hozzájuk. Nagyon gyors mozgásúak voltak, talán a víz váltotta ezt ki belőlük, hiszen annyira friss volt ez a víz, hogy fürgék lettek tőle.

Ott cikáztak előtte ezek a csodabogarak, nem mert próbálkozni sem, nem is lett volna képes rá, hogy megfogja őket. A tóban a halak ehhez képest csigamozgásúakként úszkáltak, őket könnyű volt még egy magafajta teknősnek is megfogni, elkapni. Az ismeretlenség ereje hatotta át minden szempontból.Semmi nem volt olyan, mint a kis tavában, amiből valamiért el kellett jönnie, azaz hogy elüldözte, kényszerrel elszállította őt a nagy sodrású víz.

Nem tudta, hogy mi is történik igazán, mennyi ideje utazik így, ez még az út vagy esetleg már a megérkezés? Lehet, hogy ez a hely lesz ezentúl az otthona? A víz ebben az új mederben, ahova hozta őt az ár, sokkal hidegebbnek tűnt. De ezt lehet, hogy már a nagy fáradtságtól érezte így.

Miközben erről gondolkozott, még mielőtt körbenézhetett volna, hogy ismerkedni tudjon a körülötte levő hellyel, élőlényekkel, jött egy nagyobb sodrás és kivetette őt a szárazra. Ami már nem kis örömére szolgált, mert nagyon fáradt volt, hosszú út állt mögötte.

A lábai elgémberedve, teljes testével elernyedve feküdt a puha meleg homokkal fedett parton. A napocska hétrét sütött, ez nagyon jól esett neki. Átengedte magát a napsütésnek, most úgy érezte, hogy már nagyon megérdemli, annyi fárasztó., kimerítő utazás után.

Becsukta a szemét, talán el is aludt, mígnem egy fura hangra ébredt. A tópartról ez nem volt ismerős és ő még abban volt, azt hitte, hogy otthon van, ott ébred. A hang valamilyen furcsa sercegésszerűnek hatott. Kinyitotta a szemét és egy csodabogarat látott, egy élőlényt, aki gyors mozgással nem előre, hanem hátrafelé igyekezett menni.

Nagyon meglepődött ezen teknőske, ő még ilyet nem látott, hogy visszafelé akarja megközelíteni valaki az úti célját. Hova hozhatott engem ez az ár? Gondolta, talán itt errefelé minden fordítottan történik, a csodalényből még vagy hármat látott tekeregni a parton. Hát ezek biztosan megbolondultak - így gondolta. Talán a víz teszi ezt? Lehet, hogy ő is fordítva megy itt?

Ki kellene próbálnia, de annyi erőt sem érzett magában, hogy megmoccanni tudjon. Jól esett a napon elnyúlni, mert az itt is ragyogóan sütött, talán még erősebben is, mint a tó mellett. Azt érezte, hogy annyira átmelegedett a páncélja, hogy olyan forrósággal árasztotta el az egész testét, mintha egy forró kályha került volna a hátára.

De nem véletlenül volt ő teknős, jól bírta a nagy meleget és most nagyon kedvére való volt a tűző napon a pihenés. A nagy vízben teljesen átfagyott már, kihűlt az egész teste, amihez hozzájárult a kimerültsége is. Most viszont nem tudta mennyi idő telhetett el azóta, hogy itt feküdt. Talán órák is elteltek itt ezen az ismeretlen parton, ahol az érdekesen hátrafelé közlekedő állatkák már elhaladtak előtte, betolattak a nagy vízbe.

Ahogy jobban megnézte ezt a vizet, feltűnt neki, hogy milyen óriás. A színe hasonlított az otthoni tiszta égbolthoz. Szeme a kis tóhoz volt szokva, aminek nem okozott gondot meglátni a túloldalát, annyira kicsi volt a szélessége. Ott szoktak a horgászok a túlparton ücsörögni és várták a szerencséjüket. Ahhoz a látványhoz volt szokva, nem is bánta olyankor, hogy azok az emberek ott vannak, csendbe voltak mindig és elmerengve ültek a víz partján. Most hiába nézte, kereste a szemével őket, nem hogy embereket nem látott, de nem látott partot sem. Amerre a szeme ellátott, mindenhol csak víz, rengeteg víz volt látható.